

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. V. Quòd imitari Christum debemus, & de sanctissimi cordis sui dolore
& paßione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

digia quæ posuisti super terram, mirabilia testimonia amoris tui, & ingratitude & duritiæ meæ! Vtinam fieret cor meum tamquam cera liquefcens, & ponerem te vt signaculum super illud, vt nullum vitæ huius gustum admitterem, sed imitarem dolores & afflictiones tuas! Ponam vt signaculum super cor meum illud cor mœstum amantissimi IESV, quod perpetuò crucifixum fuit: sic in memoriâ habebo, & tabescet in me anima mea. Quid efficacius ad extinguendum omnem voluntatis gustum, quàm recordatio IESV gustantis fel, & totius passionis eius? Tam efficax est eius consideratio, vt ipsum Christum^{fec} erit tædere & pauere, & sudare guttas sanguinis. Quid efficacius, ne patiamur gustum, quàm compati dolenti IESV? Non sine causâ, hi qui fideliter Christo astiterunt in Caluariæ monte, & compassi sunt, non sunt postea passi martyrium in exitu suo, cum reliqui Apostoli, & alij discipuli, à tyrannis sint occisi. Nam beatissima Virgo mater IESV, sanctus Ioannes Euangelista, & Magdalena, non fuerunt per martyrium sublati: dolor maior omni morte & omni cruciatu, excruciauit illos solâ compassione, & suffecit pro morte martyrij. Compatiamur igitur IESV, & patiamur libenter.

IESVS est via, veritas, & vita. Quam viam

K 3   volu-

150 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
volumus habere ad verè beatam vitam, nisi
vitam IESV, quæ tota fuit mors continua, &
crucifixio perpetua? Sufficeret, vt nos æternè
haberet IESVS dolentes & compatientes, at-
que omnem gustum nostrum abominantes,
ob eam quam passus est in vltimâ nocte &
die vitæ suæ omnium membrorū cruciatio-
nem, in quo à plantâ pedis vsque ad verticem
capitis non fuit sanitas. Lingua, quam non
attigerant carnifices, ne sine tormento ma-
neret, videtur non minùs torta quàm alia
omnia membra: siquidem de nullo artuum
suorum dolore conquestus est patientissimus
IESVS, nisi de siti; vt monstraret etiam ea
membra, quæ videbantur immunia, excru-
ciata habuisse. Neque magnitudine doloris
insensibilia & stupida fiebant, sed omnia va-
lida, viuida, vegeta ad patiendum seruauit;
ideò expiraturus clamauit voce magnâ: in
quo etiam ostendit feruorem numquam de-
ficientem, quo negotium nostrum egit in
tam acerbis cruciatibus; & humilitatem, quâ
exceptit mortem inclinatione sui capitis; at-
que summam reuerentiam, quâ adimpleuit
arduum Patris præceptum.

Plus tamen debent nos commouere quæ
passus est per totam vitam in vno membro
sanctissimo suo corde: cuius dolor immensus
fuit à primo instanti suæ conceptionis, & du-
rauit

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 151
rauit quàm diu vixit. Cor est, quod primò
excruciatum fuit, & quod vltimò. Tantò ma-
gis doluit cor eius, quantò omnium reliquo-
rum membrorum intolerabiles dolores in
vno illo passus est, quod est omnibus mem-
bris delicatius. Non minor afflictio latuit in
corde IESV ab illo instanti, quàm habuit in
horto, cùm sudavit sanguinem per omnia
membra. Quemadmodum illic ex viuidâ
apprehensione dolorum & cruciatuum pas-
sionis suæ insolito & terribili modo afflictus
fuit: sic etiam æquè intensè apprehendit eos-
dem dolores in vtero amantissimæ matris.
Cognitio enim Christi non fuit imperfecta,
eo maximè tempore cùm negotium nostræ
redemptionis acceptavit; & proposita fuit il-
lius intellectui, sine vllâ dissimulatione, om-
nis difficultas toleranda & vincenda. Appre-
hendit ibi intensissimè suam passionem, la-
bores innumeros suæ vitæ, opprobria & con-
temptus: ita afflixit illum ab eo tempore hæc
cognitio suæ passionis, & plus fortasse quàm
in horto, si inæqualitas fuit: nam in Gethse-
mani erupit exterius sensus doloris, diffusus-
que fuit per omnes artus, vt communicatus in
toto corpore angor, minor remaneret in cor-
de: at in vtero gloriosissimæ virginis MARIÆ
retentus est totus dolor intrinsecus in vno
membro tenerrimo corculo infantis IESV. Cùm

quis lacrymatur, minùs sentit afflictionem, quàm cum recluditur angor in corde siccis oculis: sic Christus, dum non sudauit & sanguinem fudit, plus fortasse doluit, quia nulla particula angoris euaporata fuit: oportuit tamen ad nostrum documentum monstrari semel exterius, quantum passus est semper interius. Continuatùs deinde fuit iste mœror per omnem vitam. Perfectissimè & perspicacissimè, vt in se erant, cognoscebat semper omnia IESVS. Nisi diuinâ dispensatione adiutus fuisset illo ipso instanti quo cœpit viuere, mortuus fuisset præ doloris magnitudine: idè maximum & continuuum miraculum fuit vita IESV. Nec solùm passio sua eum afflixit, sed multò plus compassio: habuit compassionem, considerans angustias suæ amantissimæ & innocentissimæ matris; habuit quoque compassionem nostri: plus doluit omnia tormenta Martyrum, pœnitentias Confessorum, morbos & ægrotudines Sanctorum, quàm ij ipsi qui passi illa sunt. Si mater pia plus dolet ægrotudinem filij, quàm ipse filius: quis potest negare, Christum dilexisse suos, plus quàm vlla mater vnicum filium. Verè labores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit. Quantus igitur erit dolor, si est maior quàm omnium Martyrum, Pœnitentium, & ægrotantium simul?

Habuit

Habuit præterea super omnia compassionem nostri, & dolorem, ob omnia & singula peccata omnium & singulorum hominum, qui fuerunt, & futuri erant. Deficit mens, cum quis considerat quam immensus hic dolor fuit; sufficiens, nisi per miraculum impediretur, ad auferendam millies vitam. Si aliqui homines præ dolore peccatorum mortui fuerunt; quomodo non extingueret vitam IESU dolor solius vnus & minimi peccati venialis vnus hominis, cum omnem deformitatem culpæ perfectè considerasset, tum Maiestatem Dei Patris, contra quem est, atque vilitatem hominis à quo est commissa, & ipse tantoperè amaret Patrem offensum, & hominem offendentem? Sicut hanc charitatem nemo mensurare potest, sic nec dolorem. Si tantum dolorem habuit de vno peccato veniali; quantum de omnibus & singulis peccatis venialibus & mortalibus adeò horribilibus & immanibus? Importabile pondus peccatorum tulit ille, qui suaue iugum & onus leue nobis imposuit: nos autem oneramus IESUM immenso pondere iniquitatum; quod sanguineum sudorem ex corpore IESU expressit, sicut torcular ex racemo vinum. Si ab ipso die quo peccauit Adam, vsquequò descendat Christus iudicaturus homines, fuisset aliquis qui pateretur omnia supplicia

Martyrum, morbos & dolores cunctos omnium hominum, non æquivaleret totum hoc huic dolori Christi: qui etiam ex eo quòd fuit angor spiritualis, acerbior ex suo genere erat, quàm corporales cruciatus. Habitabat in Christo plenitudo diuinitatis, & clara visio Dei illū illustrabat: quæ tamen aliquibus effectibus non obstitit; sed dispositū miraculosè fuit, ne per illam affluentia gaudij totum corpus & inferiores animi portiones occuparet, vt daret locum dolori, sicut accidit in passione. At in corde IESV dolenti pro peccatis nostris, non tantum dedit locum summæ tristitiæ; sed auxit summoperè propter altissimam cognitionem Dei offensi: quòd enim maior fuit cognitio Dei, maiorem dolorem causabat; & Christus solus multò maiorem cognitionem intuitiuam Dei habuit, quàm omnia Cherubim & Seraphim, & reliqui omnes Spiritus, ac simul omnes homines beati. Amor quoque Christi erga Deum offensum æqualis fuit visioni diuinæ Maiestatis; quare dolor eius nec explicari nec cogitari potest: nam non amisit occasionem patiendi quantum potuit, & decebat: imò miracula fiebant stupenda in suâ sacratissimâ animâ, ne impedirentur dolores. Quomodo nos solliciti sumus vt gaudeamus, & excogitemus artes voluptatum; si totum hoc patiebatur

tiebatur IESVS in suo corde, cuius nemo debet recordari sine lacrymis, & debet Christianus recordari semper?

Quomodo, cor meum, audes gaudere? considera, quare IESVS tuus passus est? pro peccatis tuis, ut te saluet. Quia ego offendi, ille ita me amat, ita cumulat beneficiis. Quomodo hic amator meus, & benefactor inimicorum, carbones ignis non congerit super caput meum, & erubescere me facit? quomodo carbones ignis non congerit super cor meum, ut ardeam amore eius & desiderio imitandi illum? Ponam cor mœstum IESV ut signaculum super durum cor meum, ut aliquando me inueniat secundum cor suum amicum & cupidum patiendi. Compatere cor meum patienti IESV, & consolare illum patiendo. Quomodo vis consequi misericordiam per passionem Christi, si non habes misericordiam Christi patientis? Tantam gratiam fideiussoris tui ne obliuiscaris. Sanctus Didacus Quisay ne obliuisceretur, præter frequentem commemorationem & pium affectum, scriptam in libello secum continuo gestabat passionem Christi, in testimonium quòd incisam in corde haberet, eamque singulis diebus legebat. Tam grata fuit Deo hæc memoria crucis Saluatoris, ut concederet, postquam Societatem IESV ingressus fuit,
penitus

penitus conformari illi, & crucifigi pro nomine eius, suâque passione repræsentare mortem Filij sui: rependitque Christus istam memoriam sancto Didaco; nam super locum, ubi ille & alij plures Sancti pro Christo crucifixi fuerunt, singulis sextis Feriis luces mirabiles in cælo apparebant, conformitatem passionis Christi & ipsorum approbantes & commemorantes. Iucundum est Christo recordari passionis suæ: siquidem ut eius memoriam haberemus, instituit admirandum sui Corporis Sacramentum.

4. Reg. 3.

At si memor es Christi patientis; quomodo non es impatiens aduersum te, tibi que irasceris? Rex Mohab cum nullam iam spem haberet, oppressus obsidione Israël, arripiens filium primogenitum, qui regnaturus erat pro eo, obtulit holocaustum super murum, & facta est indignatio magna in Israël, statimque recesserunt. Ecce holocaustum filij primogeniti & Unigeniti Dei super Crucem? cur non indignaris in te, & recedis ab omni voluptate & voluntate tuâ? Extraneis, imò animalibus compatimur: cur non Deo nostro, Patri nostro, Fratri nostro? Proh inuerecunda peruicacia nostra, qui loco compassionis rursus crucifigimus IESVM nouis peccatis! Recordare quòd Deus est,
Pater

Pater tuus est, non inimicus tuus; qui patitur pro te inimico, non pro pecoribus campi, aut pro suâ salute, loco tui, non pro se, acerbissimum omnium supplicium crucis, in omnibus membris vulneratus, non dolorem tantum aliquem capitis, aut stomachi; quia tibi & mundo benefaciebat, non quia vrbes incendit; publicus in die festo, & in monte, cum duobus latronibus, quasi dux eorum; non reclusus, & clanculum; omnium odio, opprobrio & plausu, ut illi soli, qui est misericordia ipsa, defecerit misericordia hominum. Libenter nihilominus & amanter patitur, non inuitus, non iratus, non querulus, quia pro te; à suo populo, non à Barbaris & Scythis; per triginta & tres annos, non per unam horam. Compatere ergo IESV, nec irrita hæc omnia facias: cessa peccare, incipe IESVM imitari: ut multum proficiat tibi passio sua, fiat imitatio tua.

CAPVT VI.

Quantum oporteat sequi Christum.

NON tentat nos Deus, cum in difficultatibus posuerit salutem nostram. Carum illi esset, siquidem tanta fecit & pertulit, ut eum imitemur. Dicta hominis in potestate constituti habentur pro lege, & adimpleri debent: